

Дѣдо Мразъ и внуцитѣ му.

Далече, далече, тамъ дѣто половинъ година непрѣкжнато виси надъ земята тъмна нощъ, дѣто ледовития океанъ мие ледени планини, тамъ живѣе дѣто Мразъ съ проклетата баба Виелеца.

баба Виелица дълго дрѣме въ своята ледена пещеря, а дѣдо Мразъ обикаля ледовития океанъ, опитва съ тояга си здравината на леда, прави ледени мостове, и се любува на северното сияние. Тамъ го срѣщатъ съ радостни резове бѣлитѣ мечки и китоветѣ. А надъ всички тѣхъ плуватъ и се въртятъ облаци

Диво, студено и пусто е това елмазено царство на дѣдо Мразъ, но той си живѣе въ тия мѣста хиляди години весело и безгрижно.

Но ето че веднѣжъ му стана тжно. Опротивѣ му ледовития океанъ, не го радва полунощния блѣсъкъ на северното сияние. Двѣ едри сълзи паднаха отъ очитѣ на дѣдо Мразъ и като елмази замръзнаха на бѣлитѣ му страни. Затжжи той и съ мжка на душата си сбуди баба Виелица. Заплака старата, зараида бурно, размѣте пжтищата прѣзъ гори и планини, и трѣгнаха двамата да се скитатъ по бѣлия свѣтъ, да търсятъ внучкитѣ си — тжжната Есень, хубавото Лѣто и веселата Пролѣтъ. Вървятъ тѣ и въздишатъ, вървятъ и пжшкатъ а надъ тѣхъ плаватъ облаци и постилатъ пжтя имъ съ снѣгъ.

Ето вече дни и недѣли какъ плачеше Есеньта. Тя бѣше погребала въ гората хубавото Лѣто. Отъ нейната тежка скрърьбъ пожълтѣха листата на джба, на брѣзата,